

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, 112 16 Praha, v řízení o žalobě proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2015, č. j. 1 Nc 2093/2015 – 285, o návrhu na přikázání věci k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze,

t a k t o :

K projednání a rozhodnutí věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 154/2015 **je příslušný** Městský soud v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 8. 9. 2015 k Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“) se žalobce domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2015, č. j. 1 Nc 2093/2015 – 285, kterým bylo rozhodnuto, že soudce Obvodního soudu pro Prahu 2 Mgr. Pavel Riedlbauch není vyloučen z projednávání a rozhodování věci vedené před Obvodním soudem pro Prahu 2 (řízení o náhradu majetkové a nemajetkové újmy v důsledku nezákonného rozhodnutí a nesprávného úředního postupu v řízení u Okresního soudu ve Vyškově sp. zn. IT 235/2010).

Městský soud v Praze dne 14. 9. 2015 zaslal žalobci výzvu, aby se vyjádřil k záměru Městského soudu v Praze na přikázání věci Krajskému soudu v Praze nebo Krajskému soudu v Brně z důvodu vhodnosti dle § 9 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Svůj záměr městský soud odůvodnil skutečností, že o podané žalobě podle § 7 odst. 1 a 2 s. ř. s. by měl rozhodnout jako místně příslušný týž soud, jenž je zároveň žalovaným správním úřadem.

K záměru soudu se vyjádřila rovněž předsedkyně senátu 18 Co městského soudu, civilního úseku, který napadané usnesení vydal; s navrhovaným postupem vyslovila nesouhlas, a to s odkazem na zásadu procesní ekonomie. Zejména zdůraznila, že je zcela zjevné, že soudy ve správním soudnictví nemají pravomoc k přezkumu napadeného usnesení vydaného soudem v občanském soudním řízení, a je proto na místě, aby o

odmítnutí žaloby z důvodu neodstranitelného nedostatku pravomoci rozhodl soud, u něhož byla žaloba podána.

Žalobce vyslovil souhlas s tím, aby věc projednal Krajský soud v Praze.

Dne 15. 10. 2015 předložil městský soud Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze z důvodu vhodnosti.

Nejvyšší správní soud neshledal v daném případě důvod k přikázání věci jinému soudu.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že delegace vhodná je výjimkou ze zásady trvání místní příslušnosti a z ústavní zásady zákonného soudu a soudce, a proto k ní lze přistoupit pouze v těch ojedinělých případech, v nichž by projednání věci jiným než místně příslušným krajským soudem znamenalo z komplexního pohledu hospodárnější, rychlejší či po skutkové stránce spolehlivější a důkladnější posouzení věci (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. Nad 138/2003 - 26). Je tak zcela výjimečným opatřením a její důvody nutno interpretovat velmi restriktivně, neboť jde o výjimku z místní příslušnosti soudu zasahující do práva účastníků řízení na zákonného soudce dle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod [srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 544/02 ze dne 8. 10. 2002 (U 33/28 SbNU 429), nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 529/08 ze dne 12. 3. 2009 (N 55/52 SbNU 549)].

Jelikož postup podle § 9 odst. 2 s. ř. s. vyjadřuje výjimku z ústavně garantované zásady, že nikdo nemůže být odňat svému zákonnému soudci a že příslušnost soudu stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), musí být skutečnosti, které odůvodňují přikázání věci jinému než příslušnému soudu, výjimečné, závažné a objektivní povahy. Přikázání věci jinému soudu z důvodu vhodnosti tak představuje opatření povahy zřídka, jež musí být náležitě odůvodněno z hlediska přesvědčivosti a významnosti uplatňovaných důvodů, neboť představuje průlom do ústavního principu zákonného soudce (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).

Nejvyšší správní soud podotýká, že městský soud zde předkládá návrh na delegaci vhodnou – nikoli nutnou. Přitom základním procesním předpokladem pro předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí dle § 9 odst. 1 s. ř. s. je předchozí vyloučení soudců správního úseku soudu v rozsahu neumožňujícím sestavit k projednání a rozhodnutí věci senát, a to vždy postupem dle § 8 odst. 3 s. ř. s. či dle § 8 odst. 5 s. ř. s. Pouhá skutečnost, že je žalovaným krajský soud (v daném případě Městský soud v Praze), automaticky neznamená, že by byli z projednávání a rozhodnutí takovéto věci vyloučeni všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu, a bylo tak třeba postupovat podle § 9 odst. 1 soudního řádu správního. Takové námitky však v dané věci nevznese ani žalobce ani soudci správního úseku, resp. rozhodujícího senátu.

V dané věci, není sporu o tom, že návrh žalobce je zjevně neúspěšný, neboť se nejedná o věc spadající do správního soudnictví, a nelze než jej odmítnout, pro neodstranitelný nedostatek pravomoci soudů ve správním soudnictví. Za této situace, a to

právě s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie se nejeví vhodné (ale ani nutné) takový návrh postupovat jinému krajskému soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu